

interno

Prerokbe časa, ujete v večnost

Dragi bralci in pesniki,

ko smo razpisali letošnji natečaj s temo »Prerokbe časa ujete v večnost«, nismo povsem vedeli, kam nas bo popeljal. In zdaj, ko držimo v rokah to glasilo, je jasno: popeljal nas je daleč – v prihodnost, preteklost in globoko vase.

Zbrane pesmi niso le lepa zbirka verzov. So utrip srca časa, razmislek o tem, kaj ostaja, ko trenutek mine.

Hvala vsem, ki ste sodelovali in s svojimi pesmimi dokazali, da poezija še vedno najde prostor – tudi tam, kjer ga ni. Ta zbirka je dokaz, da nas lahko nekaj tako preprostega, kot je pesem, poveže v skupno iskanje smisla, lepote in resnice.

Letos smo prejeli 8 literarnih prispevkov, ki jih je ocenjevalna komisija skrbno pregledala in na podlagi inovativnosti, kreativnosti in uporabe umetniških prvin v samih delih izbrala tri nagrajence.

Naj vam branje odpre nove poglede in prebudi kakšno vašo lastno »prerokbo«, ki čaka, da jo ujame pero.

Z iskrenim veseljem vam želim mnogo užitka ob branju.

Tjaša Škofic,

odgovorna urednica zbornika Interno

Kazalo

Omikuji	3
Zaviti v površno spletene niti	4
Prisluhni, Človek!	12
Prerokbe gladkih dlani	13
Prah prerokb, uroki boginj	14
Razglednica trenutka	16
Naša stara hiša	17
Khadi	18

Omikuji

Noah Emil Glisik

Ne boš se zavedal,
ko tema beži.

Ne boš se sekiral
za male stvari.

Ne boš lepo prosil
za še več laži.

Ne boš več poslušal,
ko čas govori.

Ne boš pisal pesmi
iz svežih kosti.

Ne boš menjal vode
za kanček krvi.

A vedno boš hodil,
ko ni več poti,
ker drugega nimaš
kot to, kar že si.

Zaviti v površno spletene niti

(vse kar sem nosila, nosim in še bom)

Iza Korpar

KAR SEM NOSILA

rumen pulover

rumen pulover nosim in jočem
močim volno, da prepletajo se
spletajo spomini
le da ti ne bodo spletli
puloverja,
ker misli pletejo na hitro
površne so in begave
želele bi v solze ujeti vse
a se vse le para, odmotava
pred očmi

da ostanejo le še niti,
v katere se boječe vijemo
in moj rumen pulover

roke

sanjala sem roke
pa nisem vedela čigave so
in močan objem
tako, kar preko rame

rabila sem samo to
da sem čutila dom
otipala srečo
izmuzljivo, nalezljivo

zdaj čutim luknje
moje nadlahti so jih polne
skozi pronicam in lovim
roke brez lastnika
ramena brez imena

če bi v tebi videla
debelo odejo
ležanje pred kavčem
kepanje
balet in dvig plaščev
obisk stare mame
in križanke

bi zdavnaj počakala

september je
in že izgubljam barvo
osenčena lica in bele prsi
porjavel vrat in blede dlani

barva se steka, že pronica
spira se, ker je čas
duhajo jutra, vse bolj hladna
in čutijo vseprisotno
spreminjanje

zato barva hitreje zbledi,

ker se nam vsem mudi
postati brezmadežni
kakor sneg

le listje kljubuje
ko z vetrom šumi
ihteče srka vso barvo
vse od korenin do svojih prstov
da zarjavijo in zažarijo v
ostankih poletja

Kamnolom

V kamnolomu se rušijo
plazovi.

Brusi se, udarja, kleše.

Skrhana pobočja pa se ne
branijo,
ne protestirajo, nikoli jamrajo.
Obračajo lice,
dlani nastavljajo svedrom.

Vse manj jih je
in ko od tebe ostanejo le še
okruški,
te raznosijo po vsem svetu,
da postaneš pult, pod ali kip.

Če imaš srečo – grobni kamen.

Rdeči batači

Ko sem bila majhna,
sem držala mamo za roko.
Peljala me je čez trg
v trgovino s čevlji,
kjer so se v izložbi svetlikali

rdeči škornji.

Kupila mi jih je.

Svoje stare sem želela pustiti
kar tam.

Ko sva prišli domov,
sem se s škornji okopala,
da so noge počivale na gladini.

V postelji na Skolibrovi
sem jim prebrala pravljico
in z njimi sanjala luže.

Niso mi jih upali sezuti.

Zjutraj sem obuta skočila pred
ogledalo

in z njimi sedla za mizo.

Zadovoljno sem mahala z
nogami,

da so škornji ropotali pod
mizo,

kot da bi želeli pobegniti,
skočiti z mojih stopal
in sami steči skozi vrata.

Zamišljala sem si.

Zagotovo bi pobegnili v park,
se sami gugali in spuščali po
toboganu.

Tekli bi vse do skrite kapelice,
kamor si nikoli nisem upala.

Skočili bi čez plot v bazen

in stekli do hotela,

plesali v praznih dvoranh

in imeli pustno zabavo

s tistimi gromozanskimi krofi,

s katerih pada sladkor, kot da
sneži.

Odšli bi na sladoled
z dvema kepicama v sladkem
kornetu
in se zabavali z domačim
sladoledarjem.

Zdrveli bi vse do gradu
in po stopnicah v knjižnico,
škrpajočo pod težo vseh
besed.

Zagotovo bi zasukali mimo
pošte,
tja do cerkvenih vrat,
smuknili notri in osupnili nad
vitraži.

Odšli bi vse do dedovega
vinograda,
obdelanega s potom in
pridnimi rokami,
proti robovom rečnih bregov,
kamor sonce meče sence na
prašne ceste.

Slepo bi tekli in v svoji
škrpavosti
pozabili name.

Pozabili moje malo mesto.

Gnalo bi jih čez mejo,
mimo vseh poznanstev,
v mnoga velika mesta.

Moje batače, sem zato imela
povsod s seboj.

V parku sem z njimi prva
pritekla v cilj,
preskočila vse luže,
zaplesala v dvorani hotela,
pojedla obilo kepic sladoleda,
igrala na orgle
in tekla po gorica, h
da sem vsa zasopla

kazala rdeča lica pod nebo.

Ko sem bila majhna,
sem držala mamo za roko.

Toda, zdaj sama kupujem
čevlje.

KAR NOSIM

enjambement

naučila te bom pisati
eseje, basni in nato haikuje
izmislila si bova novo ime
za najine projekte
ki so jih brusila najina usta
skicirale roke, obrisi dlani
težko bodo segle besede
razumela jih bova vsaj midva

morda uspeva v duetu
zapisati skrivnosti
za vsa obolela ušesa

in morda zmoreva biti
kakor eno pero, ena kitara
en sam glas, ki se uči govoriti

resnično verjamem, da te
lahko naučim
pisati, še bolj pa čutiti
da ob koncu izpiševa
en sam enjambement
in razumeva, da se nič ne
konča

nakracala bom cvetove
za tvoj ovratnik jih posula
z njimi ti pošiljam misli,
ki se jih bojim

in ko ti ne upam pogledati v
oči,
se spomni,
da sem poln rož

ljudje smo kakor rože
nekateri trajnice,
ki vztrajajo in cvetejo
iz leta v leto
drugi enoletnice
z zastavljenimi življenji

Krieg (beri krik)

nisem začela
tega sranja
le v očeh sem zaobjela
obrise vseh krikov
naježila sem se
pred tujim trpljenjem
niso začeli ne oni
in niso začeli ne tisti
na katere se kaže
s prstom, celo s pestjo

to so bili sivi časi

dajte jim kruha!
igrajo naj se ti na črtah
v jarkih pojejo sveto noč
plapola bela zastava
otrdele roke, razbrazdane
oguljene, hladne
podobne železju
nedolžno v prazno izpuhti
življenje za cesarja
že dolgo spečega
v zaledju svojih strahov
kjer mu kuhajo ingverjev čaj

kjer mu strežejo bel kruh
dajte jim kruha! dajte jim
torte!

to so bili črni časi

nimajo niti za kvas
le v mislih se poigravajo
smo mi središče stvarstva?
ne! zemlja je samo ploščata
raje utihnite misleci
utihnite revolucionarji
vaše besede so proti vam in
njemu
vsemogočnemu, on odpušča
vaše napake on dopušča
napake vseh svetih
marija brezmadežna prosi za
nas
poznamo le še litanije
v lesku mečev zarezane
med oklepji šepetane

to so bili časi, brez barv

črno-bel film
znova in vedno enako
storjene besede in zarečena
dejanja
prenagljeni koraki, zamujeni
odpustki
naj vstanejo zdaj ti,
v bele predpasnike nedolžnosti
odeti
oškropljene, mastne, kužne
naj si bodo sivi, črni časi
so si vsi na las podobni
kakor je bela laž le laž

laže nam
smeje se nam skoz dim topov

preko krikov jo slišim,
kako kima zadovoljno
vojna. jebe nas
vojna, v glavo nas jebe
že stoletja nas jebe

IN KAR BOM NOSILA

investicije

pošteno se trudimo
za boljši javni prevoz,
da bomo povezani –
obrobje in center
z roko v roki, sanjska scena

v bistvu pa so ljudje jezni

kažejo zobe, ko tipkajo in
objavljajo
facebook pa posluša
kot zastonjski terapevt

ker ni ukradena rutina nič
boljša kot slaba penzija
škoda le, da nove linije sežejo
onkraj cone udobja

župan pa se še kar trudi
sopiha in vlaga
vložene pa so le paprike in kisli
murki,
še bolj lugasti obrazi

pojedli se bomo, pravim ti
ostali pa bodo le prazni
kozarci
in tista kisla voda

jaz pa upam zgolj zaradi
gospe,
ki me je povprašala za smer
in se Bogu zahvalila za
avtobus,
ki jo pripelje do onkologa

zveži me v knjigo
skrbno poravnaj strani
lepe in grde
ja, tiste najgrše gotovo
naslovnico izberi
z zlatimi črkami izpiši ime
avtorjev, sodelavcev
moje pa izpusti
naj bo skovanka, uganka
rebus zgodb in labirint besed

in ko me prodaš s popustom
priloži kazalo
da me najdejo na sredi
majhnih začetnic
med podpičji in presledki
v zadnjem poglavju,
kjer se razkrijem kot zmikavt
antagonist pod krinko

trinajsta.

vstala sem brez budilke
zajtrkovala minuto pred
koncem
avtobus je zamujal
odpadla je angleščina
znižali so ceno jogurta
našla sem petdeset centov na
tleh
spomnila sem se njenega
imena
konča se na i
knjigo sem končala tik pred
postajo
polila sem le vodo
samo pršilo je

poklicala sem te ob 16.00
padel mi je telefon
pa spet nič
padel je na ekran
pa spet nič
lumineersi so izdali nov komad
za večerjo so bile palačinke
nisem imela domače naloge
rešila sem celotno križanko
in zaspala v petih minutah
pravijo, da se sreča utruji,
če koga nosi dolgo na ramenih
jutri bo še zanimivo

sanje no1

nekoč bom živela v mestu
najemniško stanovanje
zelena kuhinja, popraskan pult
na okenski polici majhen lonec
bazilike
in zraven moja monstera

v dnevni sobi perzijska
preproga
omara knjig in pol leta stare
revije
televizor za petkove večere
in kavč popackan z marinaro
pa me to ne moti, ker straši
obiske

kopalnica ima rumene ploščice
okroglo ogledalo, pikasto in
poškrobljeno
ličen pralni stroj, ob njem
čučka pručka
vse diši po afroditi in cenenem

milu
po omarah čakajo pozabljeni
uhani

po hodnikih bodo fotografije,
pisane slike
v kotu majha mizica in na njej
žebliji
stenah popraskame, sledi
stojala za perilo
so še metle in omelo, kakor me
je naučila
mama, ki pravi, da je vse
preozko

majhen balkon bo tudi - za
težke čase
ko se bom naučila puhat
in ko bo zvečer le še za sedet
ob meni mačka, zvezek in kafe,
da si najdem delo in pišem
take bedarije

rada bi bila ponosna
rada bi bila ponosna
na to jutro in roso med prsti
zenit in peno valov
ponosna na pesnike in njihove
metafore
pike vejice in klicaje
še veje fige pred hišo
in naš košarkarski obroč
rada bi bila ponosna
na mamine prste, ki pletejo
kite
in skuhamo testeninsko solato
babičino blitvo in svojo mačko
rokavčke in plavalne obroče

ponosna na ribe, rakovice,
kobilice
tudi komarje in sršene
ponosna na vrata in brata
stole, mize, omare
rada bi bila ponosna na sosede
in pokošeno travo, njen vonj
očetov pogled in smeh
ponosna na moje, tvoje, najine
in glasbo, moje glasbo

rada bi bila ponosna
nate in zate
na vse kar diha, vse kar biva
tisti kamen sredi njive
košček zemlje in veter,
ki nosi pesek v oči in blešči
kričim v nebo

rada bi bila
ponosna tudi nase
svoj glas in obliko stopal
širino objema in piko sredi lica
na svoje napake in padce,
ker so tudi oni jaz in jaz oni
ponosna na slabe šale in
strahove
ponosna na dolgo prespana
jutra
in pesmi, moje pesmi

lahko sem srečna
polna ponosa za vso stvarnost
a kako zmorem iskreno ljubiti
če sebe ne ljubim vsaj malo
in sem ponosna tudi nase

Prisluhni, Človek!

Erik Žižek

Prisluhni mi, Človek, da zgodbo povem,
o času, ki naš svet narobe vrti.
Prisluhnil si mi, saj si mislil, da vem,
a kaj če se motim, če to se mi zdi?

Nekaj je v meni, kar sanje sestavlja
in nekaj, kar sanjam tud' daje pomen.
Znova in znova v njih se pojavlja,
vprašanje o času, ki moti moj sen.

Sanje o času, ki jemlje življenje,
rojevajo nove občutke za svet.
Svet v katerem poznamo trpljenje
in svet v katerem ni vredno živeti.

Zamisli si človek: smrt se ti bliža;
se nič ne bojiš in zakaj ne ječiš?
Smrt je gospa, ki poti nam prekriža,
a kaj, če po smrti še vedno živiš?

Prerokbe gladkih dlani

Eva Šubic

Prerokujemo si vnuke.
Prerokujemo si službe in stanovanja
in nove gradnje
in otroke, ki jih bomo baje
spravili na svet.

Občasno kdo prerokuje še
srečo brez imena,
da se jo lažje prepozna,
ko pride,
če pride.

Tvoje roke nimajo gub
in morda usode zmanjkuje
za ljudi, ki se zlivajo s časom.

V mojem drobovju je
zataknjena drobna kost.
Stapes dinosavra, morda –
tako dolgo smo živeli.

Morda nam bodo usodo povedale gube,
ki še niso nastale.

Prah prerokb, uroki boginj

Eva Čokolič

V očeh ji sveti davna Antigóna,
ujetost starih sanj in novih dni,
v srcu ji tli prerokba brez zakona,
čas meri ji korake brez milih.

Kot ptica v mreži vetrov sodobnine,
se bori s sencami usod preteklosti,
v dlaneh drži težo svetá in stiske sine,
v duši pa glas svobode in mladosti.

Med zidovi, kjer kričijo trgi krvi,
in bomb cvetenje grozeče pretrga,
se bori z roko, ki v molk jo vali,
v verigah zlata in trgovcev strga.

Ne ve, če naj posluša glas bogov,
ali srce, ki kliče k poti novi,
vsaka pot ranjena od lačnih rogov,
vsaka sled obuta v jeklene okove.

Njeno srce — vpeti klic upora,
pogaženo v areni starega spola,
kjer cena telesa meri se v zlato,
in dih svobode v jeklo se ovija.

Antigóna novega sveta zdaj stoji,
kriči, a molk stoletij jo ubija,
v njenih očeh se nebo pojoče stemni,
v dlaneh še zmeraj drobno seme klíja

Pod stebri razpokanih templjev hodi,
Antigóna, hči vetra in tihih molitev,
v rokah nosi prah padlih bogov in rodi,
iz pepela upanja novo slavo bitjev.

In tam, kjer kralji so gradili na pepelu,
tam zdaj žene zgradijo svet brez okov,
njih glasovi pretresejo kamne v temelju,
njih roke iz teme pletejo novo svetlobo.

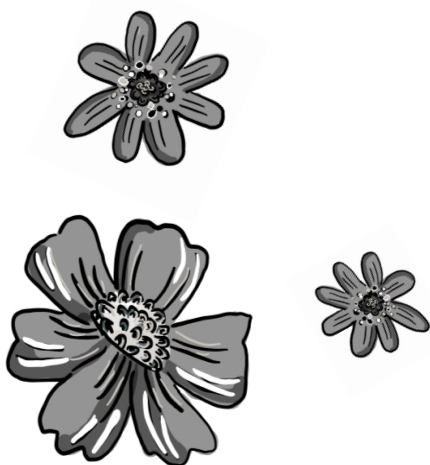
Vzravnanе, z vetrom prerokb v svojih laseh,
v očeh nosijo vstajenje vseh rodov —
one so plamen, korenina in cvet,
one so zarja, ki zlomi noč brez bogov.

Razglednica trenutka

Tjaša Završki

Zanka neskončnih sanj
tam nekje, na robu.
Na robu, ki to sploh ni.
Črta, ki jo nekje v daljavi nariše morje.
črta, v katero danes spet se skrilo je sonce,
črta, kamor se ujame trenutek.
Samo trenutek, droben del dneva,
pečat na srce.
Majhnost problemov in manj sive sivine,
brezdelje besed in zabrisane ostrine.
Na tej črti, daleč nekje, ujame se večnost.

Naša stara hiša

Tjaša Škofic

Naša stara hiša spet škripa v vetru,
Kot da mi želi nekaj reči
Njene lesene kosti se spomnijo stopinj
Ki so že davno tega odšle, brez poti naprej

Nje stene so videle prve poljube
Videle zadnje besede, izrečene brez strasti
So videle mame ljubezen
In otroke, ki hodijo v svet

Vsaka razpoka v ometu je zgodba
Vsaka lisa- trenutek minljiv
A stene molčijo, kot bi prisegle
Da trenutek ostane v preteklosti živ

Naša hiša vidi kako naredi znova nekdo
Isto napako kot prej
Kako daje se tam srce, in ga vzamejo
Kako raste upanje, kjer je že bil sneg

Zdaj sem jaz, tista, ki hodi po deskah
Tista, ki sliši tišino in ve
Da hiša gleda vse skozi moje oči
Da se spominja, a nič ne pove

Ker naše stene ne govorijo
Le stojijo. In dihajo. Z mano
In morda je prav tako
Kot zopet se učim to človeško napako

Khadi

Aleksandra Saša Stajič

Našla sem svojo prihodnost
pod kavčem,
zraven starega čipsa.
Vse se blešči, vse se afirmira,
vse vibrira.
Napaka 409.
Spet.

Ponovno so zvoki tibetanskih
skled
v moji Spotify playlisti.
Misty.
Tvojo karmo nalaga v HD
formatu.
Počasi.
Resolucija tišine je visoka.

Sončim kristale v luninem
sijaju
in sebe v modri svetlobi
ekrana.
Rana.
Prosim, ne izklaplaj naprave,
okoli tebe plapolajo rdeče
zastave.

Diham po navodilih iz
aplikacije
in se pretvarjam,
da je to pot do notranje
stabilizacije.
Vse se blešči in afirmira in
vibrira,
a tvoj router tega ne podpira.

Oblekla se bom v khadi –
grob, nepopoln, pravi.
Tvoje konfekcijske številke
več ni v moji čustveni prodaji.

Ne iščem smisla v retrogradnih planetih,
le daljinec, da zamenjam program.
Kam?
Pogledam pod kavč.
Vidim čips – posušen, zmečkan.

KOLOFON

Interno, glasilo zimskega
literarnega natečaja
Društva študentov medicine
Maribor

Letnik: VI

Številka: 2

ISSN: 2820 - 5618

Urednica vsebine: Tjaša
Škofic

Urednica oblike: Nana
Šeško

Ilustracije: Urška Košir

Naklada: 20 izvodov

Tisk: Fotokopiranje Jazbec

Cena: brezplačno

Izdajatelj: Društvo
študentov medicine

Ekipa Presnovnika:

Nana Šeško, Tjaša Škofic,
Eva Čokolič, Tina Vorina,
Klara Benko, Tea Simič,
Noah Emil Glisik in Matjaž
Frangež

*Če ima kdor koli kritiko
konstruktivne narave, pohvalo,
predlog ali želi objaviti članek,
intervju ali reportažo, naj piše na
urednik@medicines.si*

